

عنوان مقاله:

آسیب شناختی صلاحیت دادگاههای کیفری 1 و 2

محل انتشار:

همایش ملی قانون آیین دادرسی کیفری سال ۱۳۹۲ در بوته نقد (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

فاطمه احدی

خلاصه مقاله:

در قانون آیین دادرسی کیفری 1392 که دو سال بعد از تصویب به منصفه عمل رسید نهادهایی مجدداً احیا شده است که فارغ از فلسفه و ضرورت پیش بینی آنها، آسیب ها و ابهاماتی را در بطن خود دارند که در عمل می تواند کارایی آنها را عقیم و حتی فلسفه وجودی آنها را معکوس نماید. قانونگذار در پیش بینی دادگاههای کیفری 1 و 2 ضمن نهادینه کردن و احیاء صلاحیت نسبی، مواردی از تعارض را بی پاسخ گذاشته است. از جمله این موارد عبارتند از بند 302 ماده 1 که قانونگذار بدون رعایت معیارهای صلاحیت نسبی و بدون سخت گیری با بندهای دیگر، جرایم مطبوعاتی و سیاسی را در صلاحیت دادگاه کیفری 1 قرار داده است از سوی دیگر موارد تعارض صلاحیت دادگاه کیفری 1 و 2 رابه سکوت برگزار کرده و همچنین فرایند نوآورانه احیا پروسه تشکیل جلسه مقدماتی بسیار مبهم و کلی و نامانوس با نظام دادرسی ایران و اندیشه قضات می باشد. مسلماً پیش بینی دادگاههای کیفری ویژه اطفال و نوجوانان و ضرورت حاکمیت قواعد دادرسی دادگاه کیفری یک در دادگاههای انقلاب در برخی موارد خاص با توجه به ظرفیت منابع انسانی و ساختاری دستگاه عدالت کیفری می تواند هزینه اطاله دادرسی را در پی داشته باشد و از همه مهمتر توالی فاسدی در پی خواهد داشت به این صورت که در این شرایط اضطراری مجریان عدالت مجبور به این می شوند که قانون خوب را در قالب رویه ناقص متبلور سازند و رویه ناقص، معیار عمل قرار گیرد و قانون به ادبیاتی در کتاب قانون بدل شود و قاضی بیگانه با حقوقدان و حقوقدان بیگانه با رویه ... مرگ علم حقوق زمانی است که آموزه های آن از رویه، فرسنگها فاصله گیرد.

کلمات کلیدی:

دادگاه کیفری 1، دادگاه کیفری 2، صلاحیت نسبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/420551>

